

Materi Mariji.

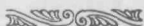
Ko zjutraj zlato solnčece
se z neba sladko posmehlja,
tedaj do Tebe zakipi
molitev mila iz srcá:
Zdrava, zdrava, Mati!

Čez trato, goro, vas, polje
poldanski zvon se oglasi
in Tebi, o devica Ti,
še moja pesem zadoni:
Zdrava, zdrava, Mati!

Ko lega temna noč na plan
in milo zvon zatrepeta,
iz srca mojega globin
se pesem dviga do nebá:
Zdrava, zdrava, Mati!

O mila Mati, glej, gorko
Te ljubi moje srčece,
o Mati moja, daj, da bom
nekoč v nebesih ljubil Te!
Zdrava, zdrava, Mati!

Jakob Soklič.

Naš Lojzek.

(Spomini.)

Ali ste poznali našega Lojzka? Majhen je bil, komaj je izpolnil šest let, ko ga je ljubi Bog poklical k sebi. Še dobro se spominjam njegovih črnih kodrov, temnih, svetlih oči, ki so bile tako nemirne, smehlja-joče, a vendar tako nedolžne. Le en proseč pogled nje-

govih temnih oči, — pa te je tako presunil, da si mu nehote uslišal prošnjo. Bil je Lojzek ljubljenec svoje mamice. Pa kako je bil včasih nemiren! Cel dan je jahal svojega konjiča, tolkel na boben in zvonil z zvoncem. Če se je pa slučajno priplazila mačka v hišo, jo je prijel za prednji nogi, jo dvignil k sebi na konjiča, in skupaj sta »jahala«. Ko pa so prišli zvečer ata z dela, skočil je Lojzek na kolena in preobračal žepe, vprašajoč: »Ata! Ali ste kaj prinesli?« Ko pa je dobil svoje »večerno darilo«, je poprosil ateja še: »Atek! poljubite me še!« Nato so se ata nagnili k njemu, ga pobožali po lepih svetlih kodrih in ga poljubili na poravno glavico. Z očetovih kolen se je Lojzek zopet priplazil do mačke, jo zopet dvignil k sebi na konja, da sta jahala in delila večerno darilo do večerje.

Nekega dne, ko je bil hud mraz, se je pa naš Lojzek močno prehladil. Kašljal je, hodil žalostno po sobi in klical mami: »Mamica! Tu peče!« In je kazal na vroče čelo. »Potrpi, ljubček! takoj pridejo atej domov, pa dobiš nekaj lepega, potem bo bolje!« Tako so ga tolažili mama. Nato se je Lojzek pomiril. Sédel je k svojemu konjiču, položil vroče čelo ob konjičevo in nemo zrl v plapolajoči ogenj v peči. Komaj je čakal večera. Mislil je, da mu bo ondaj res odleglo. Toda varal se je. Zvečer pridejo ata domov. Toda Lojzek jim ni skočil na kolena, ampak je samo povzdignil svojo kodrasto glavico in se jim žalostno nasmehnil. Ata stopijo k njemu pa ga dvignejo sami v naročje, mu dajo štrukelj in ga poljubijo na vroče čelo.

»Ah, ata! Mene pa danes tako bolijo noge in roke. Kakor bi imel na njih težke kamne obešene; nič ne morem z njimi! Kajneda, konjiča pa tudi bolijo, zato se noče več gugati!« Samo še te besede je izrekel Lojzek, pa je omahnil v očetovo naročje. Ata so ga nesli v posteljico, porahljali mu blazinico in so sedli k njemu. Lojzek je mirno ležal v postelji. Zdajpazdaj je odprl motne oči in poprosil limonade. Mučila ga je huda žeja. Čez nekaj časa so ata legli k počitku, mene — Lojzkovega bratca — so pa mama vzdignili, da sem ga poljubil na potno čelo in vzdihnil: »Ljubi Bog! Daj našemu Lojzku zdravje, in jaz ti obljubim, da bom

zmeraj priden, in da ga bom zmeraj imel rad!« Lojzek je menda čutil moj poljub, odprl je oči, se nasmehnil in rekel: »Rudi! Greš z menoj?« — »Kam, Lojzek?« sem ga vprašal. Na to mi pa ni dal odgovora, ampak se je obrnil k mamici in rekel: »Kaj neda, mamica, konja smem vzeti s seboj?« Nasmehnil se je še in zaprl oči.

Moj pridni konjiček.

Nato so me mama slekli in me deli v posteljico spat. Ko sem odmolil z mamó večerno molitev in pristavil očenaš še za Lojzkovo zdravje, so me mama pokrili in se vrnili k Lojzku. Žalostno so gledali svojega ljubljenca na bolniški postelji. Zdajpazdaj se jim je izvil globok vzdihljaj in prošnja k Bogu za Lojzkovo zdravje.

Nenadoma pa se Lojzek strese in izpregovori: »Mamica!«

»Kaj je, Lojzek?« vprašajo skrbeča mamica.

»Mamica! Zakaj pa cvetice zjutraj jokajo?«

»Saj ne jokajo, ljubček!«

»Jokajo, mamica, jokajo! Ali ne veste, ko smo šli onega jutra po vrtu, da so ležale na cvetličnih obrazih solzice?«

»Saj ni res, Lojzek! To je bila rosa!« rekó mama.

»Ne, mamica! Cvetice jokajo, to vem. Veste, mamica, pozneje pa pride ljubo solnce, pa tolaži jokajoče cvetke in jim posuši solze! In potem so zopet vesele, tako prijetno diše! Ali, mamica, povejte mi, zakaj jokajo cvetice? Kajneda zato, ker smo otroci poredni in žalimo svoje dobre mamice! Kajneda?«

»Da, da, ljubček!« tolažijo ga mamica.

»Kajne, mamica! Jaz sem priden. Zaradi mene ne jokajo cvetice!«

»Seveda ne, ljubček!«

Nato je Lojzek zopet zaprl oči, še enkrat globoko vzdihnil in dozdevno zadremal. Mama so pa med tem poslali po zdravnika. Ta je prišel, pregledal Lojzka in dejal mamici, da ni mnogo upanja na zdravje, ker ima otrok strašno vročico. Ko je zdravnik odšel, so mama zbudili ateja, in skupaj sta čula pri umirajočem Lojzku. Zdajpazdaj se je Lojzek stresel, zagolčal nerazumljivo in se zopet umiril.

Nenadoma se je pa močno stresel, odprl motne oči in rekel: »Mamica! Pojdite pogledat v kuhinjo, ali se moja lilija joka v lončku!« Mama vstanejo in gredo v kuhinjo pogledat. Lilija je bila lepo razcvetena; njena široka bela čaša je bila odprta — a v njej je ležala rosna kapljica.

Da bi Lojzka pomirili, so dejali: »Ne joka, Lojzek. Le mirno zaspi!« In res se je Lojzek umiril. Toda skrbeči starši so opazili, da je že nastopal zadnji boj med življenjem in smrtjo. Poklicali so družino v sobo in začeli moliti na glas za umirajočega. Pri prvem očenašu je Lojzek zopet odprl oči, prestrašeno pogledal klečeče in zaklical: »Atej! Prosim konjiča!« Ata mu ga prineso, nakar se ga Lojzek krčevito oklene in zamiži. Nato še enkrat odpre široko oči, se strese in — izdihne.

Ko so mamica videli svojega ljubljenca mrtvega, niso mogli več zatajevati svojih čuvstev. Šli so v ku-

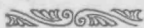
hinjo, se razjokali in gledali nežno Lojzkovo lilijo. Pa tudi lilija, kakor da bi čutila materino žalost, je sklonila svojo visoko belo glavo, — iz nje pa je spolzela debela kaplja rose, ki jo je Lojzek imenoval rožno solzico.

Spolzela je in padla na mamino roko, kakor bi jih hotela potolažiti in jim izraziti svoje sožalje. Da, izrekla je svojo žalost in sožalje za Lojzkom in je še tisti dan zvenela . . .

Le polagoma so se mamica utolažili. Posebno jih je pomirila tale dvojna misel: da je žalostna Mati božja vdano pretrpela še brez mere bridkejšo izgubo, in pa da je zdaj Lojzek angelček v nebesih in ima še vse bolj ljubečo mater — Kraljico angelov.

Kongreganist.

Mali stražnik.

Neki afrikanski misijonar je vzel v glavno mesto malega zamorčka s seboj. Ondi sta šla mimo palače kraljevega namestnika, kjer je straža korakala gorindol. Malemu zamorčku je bilo to tako zelo všeč, da je radovedno vprašal misijonarja; »Oče, kaj dela vojak pred to hišo?«

»To je straža, moj dragi.«

»Kaj pa straži tukaj?«

»Glej, moj sinko, v tej hiši stanuje kraljev namestnik, ki ga uboga vse mesto. Da se torej temu imenitnemu gospodu ne zgodi nič žalega, mora biti straža pred njegovim stanovanjem. Pa tudi radi časti, ki se spodobi guvernerju, stoji straža pred njegovo palačo.«

Zamorček si je dobro zapomnil besede učenikove. Ko se povrneta domov, poišče takoj svojo otroško puško in sabljico, ki mu jo je bil podaril misijonar, in hiti zjutraj zgodaj v cerkev. Tukaj se s puško na rami in s sabljo prepasan postavi pred tabernakelj ter svesti svoje moči mogočno stopa semintja.

Misijonar pride maševat. Kako ostrmi, ko zagleda malo črno stražo pred tabernakljem. Pokliče jo v zakristijo, rekoč: »Alozij, kaj pa delaš tukaj?«

»Oče, na straži sem.«

»Zakaj?«

»Zato, da se Jezusu ne stori nič žalega.«

»Saj Jezus ni general, ne guverner.«

»Jezus je še veliko več kot to!« odgovori mali zamorček.

Misijonarju je bil mali stražnik tolikanj všeč, da ga je očetovsko objel in pohvalil vpricho vseh njegovih tovarišev.